

Arkiv
Temaer
Fagbøger
Redaktionen
Om Socialpædagogen
Produktionsplan
Tegn abonnement
Jobannoncer
Annoncepriser - og formater
Amtskredsnyt
Netværk

Socialpædagogen 5. maj 2006 - nr. 9

Netværksanbringelse: Det er tante, der bestemmer

Anita Stark er plejemor for Simon. Men hun er også hans tante, og de søskende, han vokser op med, er også hans fætre og kusiner. Netværksanbringelsen af Simon har betydet, at familien har skullet finde nye roller

Af Karianne Bengtsen Blem

De bor ude på landet. To voksne og fire børn. Tre af dem er deres biologiske børn, den fjerde kom på ferie hos familien for fem år siden. Og flyttede aldrig hjem igen. I dag er han familiens plejebarn, men han er også fætter og nevø, og dette er historien om at være netværksplejefamilie og have den biologiske mor meget tæt på, om konsekvenser, der rækker langt ud i familien og om de følelser, der adskiller denne type plejefamilier fra almindelige plejefamilier.

Først tilbage til dengang for 12 år siden, hvor Anita Stark og hendes mand Jan bor med deres ældste barn i huset. Jans søster Lene har det, ifølge Anita Stark, psykisk dårligt, og i en periode bor hun også hos familien Stark. Lene er gravid, og Anita og Jan bekymrer sig om, hvorvidt hun kan klare at være forælder, og efterhånden begynder de at tale om muligheden for at tage sig af det kommende barn, hvis det går galt.

Da Lene senere føder drengen Simon, er hun flyttet, og i de følgende år ser Anita og Jan ikke meget til ham.

Boblen brister

Februar 2001. Den nu seksårige Simon ankommer til familien Starks hus. Han skal holde ferie hos sin onkel og sin højgravide tante. Ugen bliver snart udvidet. Anita Stark får lavet en aftale med den lokale skole, om at Simon kan deltage i undervisningen, og da moren har det dårligt, får familien Stark en midlertidig plejetilladelse indtil sommerferien.

– Men hun havde ikke overskud til at have ham, så det bristede for hende ligesom en boble, og det var vel egentlig det, vi både gik og var bange for og ventede på, erkender Anita Stark.

– Det var på en måde frygteligt, for jeg ønskede jo, at hun havde det godt. Men jeg syntes også, at Simon skulle have et stabilt liv.

Anita og Jan har ikke nogen forbehold over for at lade Simon rykke ind, men det har andre.

– Alle mulige mennesker var bekymret og sagde, at man ikke kan være professionel nok, når man var i familie med drengen. Og det kan man heller ikke, men det er vel også det, sådan et plejeforhold lever af, pointerer Anita Stark.

– Jeg havde ikke nogen af de bekymringer, heller ikke selv om jeg var højgravid. Jeg tænkte, at Simon var det værd.

Nye roller

Og det mener hun stadig. Til trods for de svære situationer der kan opstå.

– I starten var det for eksempel rigtig, rigtig svært at sidde til forhandlinger med moren om Simons ferie og weekender. Så sidder jeg der med sagsbehandleren og Lene, og så var det mig, der skulle sige, hvordan jeg mente, det skulle være, fortæller Anita Stark. Hendes erfaring er, at man generelt har den biologiske mor meget tættere på som netværksplejefamilie. For eksempel når der er

LÆS MERE

Tvangsadoption: Arbejdet gøres ikke altid godt nok →

Tvangsadoption: Retten til selv at vælge fra →

Familiepleje: Absolut succes →

familiearrangementer.

– Så er Lene jo med, og vi skal hele tiden passe på Simon i det. Når vi for eksempel holder jul hos mine svigerforældre, så er jeg også på arbejde, siger Anita Stark. Og når det gælder den øvrige familie, har anbringelsen af Simon hos Anita og Jan også haft konsekvenser.

– I forhold til mine svigerforældre har vi skullet finde nogle helt andre roller. Min svigermor er jo Lenes mor, og det er svært at se sin datter have det dårligt, så vi skal tale sammen på en anden måde. Det er godt, at alle ved, hvad der foregår omkring Simon, men samtidig har vi jo tavshedspligt, og det er mærkeligt i forhold til svigerfamilien, siger hun.

– Til familiearrangementer har Simon også prøvet af, hvem det var der bestemte. Rigtig mange ville gerne bestemme over ham, men i sidste ende, så var det jo mig, der besluttede, hvad han måtte.

Bliver også kede af det

Anita Stark og hende mand har deltaget i flere kurser om familiepleje. Også i kurser særligt for netværksplejefamilier. Og selvom de almindelige familieplejekurser har været lærerige, fortæller hun, så har det været vigtigt med de særlige kurser for andre plejefamilier som dem.

– Her har vi kunnet diskutere de følelsesmæssige forhold for eksempel i forhold til svigerfamilien, juleaftener og ens biologiske børn., fortæller Anita Stark.

– Vi har haft et fællesskab med andre, som også har et særligt ønske om at ville det barn, de er i familie med, det så godt.

– Det er nok nemmere for andre plejefamilier at konstatere, at den biologiske mor for eksempel er narkoman, og det er så det. Hvor vi jo også bliver kede af det, når Simons mor har det dårligt, konstaterer hun.

Navnene Simon og Lene er opdigtede. De rigtige navne er redaktionen bekendt.

Anita Stark medvirker i en af de fire nye små film, der sætter fokus på netværksanbringelser set fra plejefamiliernes synspunkt og set med fagpersoner og en forskers øjne. Filmserien kan ses på www.netvaerksanbringelser.dk eller købes ved henvendelse til www.vikingmedia.dk og koster 500,- kroner. Filmene er støttet af UFC Børn og Unge samt Socialministeriet.